

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Vaníčkova 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 2007, č. j. 15 Ca 303/2006 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2006, č. j. 17755/06-1300, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 10. 2005, č. j. 197756/214911/6343, k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002, která byla žalobci vyměřena ve výši 23 050 Kč, z důvodu neuznání nároku na odpočet daně dle dokladu č. 202115972 ze dne 31. 12. 2002, vystaveného společností KM - PRODUKT, s. r. o., za opravu strojů, kanalizace, výtahu a omítek. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobou, který ji rozsudkem ze dne 23. 7. 2007, č. j. 15 Ca 303/2006 - 34, zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že v projednávané věci se jednalo o posouzení otázky, zda správce daně oprávněně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002 z daňového dokladu č. 202115972, vystaveného společností KM – PRODUKT, s. r. o. dne 31. 12. 2002, , jímž byla přefakturována

zdanitelná plnění zaplacená společností KM – PRODUKT, s. r. o. společností FEBCZ, s. r. o. za opravy (úprava smažírny, oprava kanalizace, a vzduchotechniky, částečná oprava porušeného zdiva, oprava podlah a kanalizace na objektu Krupka, ul. Revoluční č. p. 205) provedené pro žalobce, a to pro neprokázání uskutečnění tohoto plnění společností FEBCZ, s. r. o., jak to vyžaduje ustanovení § 19 odst. 1, 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro rok 2002 (dále jen „zákon o DPH“), v návaznosti na ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Krajský soud se po skutkovém a právním posouzení věci ztotožnil se závěry žalovaného, že z předložených daňových dokladů a z výpovědí svědků nelze jednoznačně prokázat, že opravy byly skutečně provedeny společností FEBCZ, s. r. o. a že náklady na ně (461 000 Kč na základě tří faktur) uhradila společnost KM – PRODUKT, s. r. o., která následně uhrazenou částku přefakturovala žalobci. Podrobně se přitom zabýval jednotlivými svědeckými výpověďmi, o něž se opírá výsledek daňové kontroly. Výpovědi svědka M. S. (ze dne 8. 3. 2005 a 4. 5. 2005) shledal krajský soud jako příliš obecné, taktéž výpovědi svědků R. M. a J. K. (obě ze dne 26. 5. 2005 a 23. 3. 2006) zhodnotil jako neprůkazné ve vztahu ke sporné skutečnosti, tedy zda fakturované opravy provedla společnost FEBCZ, s. r. o. Nepřisvědčil přitom námitce žalobce, dle které byla zkrácena jeho práva tím, že žalovaný odmítl provést další výslech jmenovaných svědků a také místní šetření za účelem zjištění provedení oprav. K požadovaným výslechům uvedl, že sdílí názor žalovaného o nadbytečnosti takového dokazování, neboť svědci se již k otázce existence plnění od společnosti FEBCZ, s. r. o. vyjadřovali, byť v souvislosti s předcházejícími zdaňovacími obdobími. K navrženému místnímu šetření krajský soud poznamenal, že jeho prostřednictvím by nemohla být prokázána sporná skutečnost (kdo měl opravy provést). Pokud se jedná o výpověď svědka Ing. B., která byla provedena v daňovém řízení vedeném se společností KM – PRODUKT, s. r. o., ani ta neprokazuje uskutečnění zdanitelného plnění ze strany společnosti FEBCZ, s. r. o. K návrhu na další výslech svědka M. Z. (jednatele společnosti FEBCZ, s. r. o.) krajský soud uvedl, že nebylo zapotřebí tohoto důkazu opakovaně provádět, neboť výslech proběhl dne 10. 5. 2005 [v souvislosti s odvolacím řízením žalobce, týkajícím se zdaňovacích období roku 2000 a 2001] a svědek odmítl vypovídat s odvoláním na ustanovení § 8 daňového řádu. Odmítl přitom názor, že, vycházel-li správce daně z předchozích výpovědí jmenovaného, použil tím důkazních prostředků, které byly opatřeny dílem před zahájením kontroly a dílem bez přítomnosti žalobce nebo jeho právního zástupce. Zde poukázal na skutečnost, že svědek M. Z. byl vyslýchán ještě v rámci odvolacího řízení za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, avšak tehdy odmítl vypovídat z důvodu hrozícího trestního stíhání. Krajský soud, měl sice za nepochybné, že výsledky trestního řízení a jednotlivé výpovědi v něm nelze bez dalšího přejímat do daňového řízení (§ 31 odst. 4 daňového řádu), ale dospěl k závěru, že nic takového žalovaný v předmětné věci neučinil, neboť výpovědi M. Z. učiněné v trestním a jiném daňovém řízení nebyly přejaty a osvědčeny bez dalšího jako důkaz v předmětném daňovém řízení, nýbrž jen posloužily k dokreslení skutkového stavu.

Při popsaném hodnocení věci krajský soud vycházel z ustanovení § 31 odst. 8 a 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), kdy poukázal na nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene (ve prospěch správce daně) v daňovém řízení; to vychází ze zásady ochrany zájmů státu na řádném plnění daňových povinností. Kromě toho, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, dospěl k závěru, že zpráva o daňové kontrole byla vypracována pečlivě a v takovém rozsahu, že je zřejmé, co vše daňový subjekt při kontrole předložil, jaký byl obsah předložených dokladů, jaké svědky navrhl a co svědci uvedli, i to, které z navrhovaných důkazních prostředků správce daně neosvědčil jako důkaz a proč. Konstatoval, že nezjistil nezákonně vedené dokazování (v rozporu se zásadami daňového řízení), správce daně i žalovaný postupovali tak, aby zjistili skutečný stav věci a rozhodné skutečnosti co nejuplněji a daňové řízení nebylo vedeno tendenčně vůči žalobci.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že provedeným dokazováním (zejména výpověďmi svědků M. S., J. K., R. M. a Ing. B.) bylo řádně prokázáno naplnění předpokladů ke vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty vyplývajících z ustanovení § 19 zákona o DPH, tedy že přijatá zdanitelná plnění, která uskutečnil jiný plátc, použil stěžovatel při své podnikatelské činnosti. Nesouhlasí s názorem, že neunesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu a dále s tím, že správcem prvotně zkoumaná otázka, zda se zdanitelné plnění samo o sobě uskutečnilo, byla zredukována na dokazování toho, který subjekt jej uskutečnil. Z hlediska důkazního břemene pokládá stěžovatel za prokázané, že nabídl veškeré jemu dostupné důkazy. Postup správce daně byl svévolný, neboť na jeho důkazní břemeno kladl nepřiměřené nároky. Stěžovatel podotýká, že už snad ani neexistují další důkazní prostředky, jak spornou okolnost prokázat. Uvádí dále, že odmítá být v pozici daňového subjektu, který nese břemeno důkazní, plní jej všemi dostupnými prostředky, ale opakovaně naráží na libovůli správce daně, který důkazní prostředky označuje za nedostačující, podceňuje jejich důkazní význam apod. Pokud svědek M. Z. odmítl vypovídat před správcem daně z obavy z trestního stíhání své osoby, je evidentní, že se stěžovatel ocitl v důkazní nouzi právě proto, že svědeckou výpověď odmítl svědek, v jehož ruce zřejmě skončilo plnění, které bylo později stěžovateli přeúčtováno a ten přeúčtované náklady zaplatil. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že z důvodu odmítnutí výpovědi použil správce daně jiné listinné důkazy (protokol ze dne 18. 5. 2004, protokol ze dne 16. 3. 2004, protokol o výslechu M. Z. před orgány Policie ČR ze dne 25. 8. 2004); vůči těmto důkazům však namítá, že byly opatřeny dílem před zahájením daňové kontroly u stěžovatele a dílem tak, že jejich obsah nebyl stěžovateli znám. Za těchto okolností byla porušena procesní práva stěžovatele a základní zásady daňového řízení, neboť nemohl klást svědkovi otázky. Důkazy opatřené mimo daňovou kontrolu mohou z důkazního hlediska jen stěží obstát a být použitelné jako důkaz. Správce daně vycházel z takto provedených důkazních prostředků v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 a § 31 odst. 4 daňového řádu. Současně stěžovatel namítá porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu ze strany správce daně. Pokud žalovaný tato pochybení toleroval, porušil ustanovení § 50 odst. 3 a 6 daňového řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že veškeré námitky uplatňoval stěžovatel již v řízení odvolacím, a že se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal. Správce daně i žalovaný postupovali v souladu s daňovým řádem, zákonem o DPH a ustanovením § 111 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný poukazuje na závěry krajského soudu o správnosti zprávy o daňové kontrole, která byla se stěžovatelem řádně projednána dne 13. 9. 2005. Závěrem se žalovaný plně ztotožňuje s obsahem a závěry napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem je nutno říci, že argumentace stěžovatele se do značné míry nese v rovině obecné, kdy polemizuje s rozsahem skutečností, které jsou daňové subjekty v rámci daňové kontroly povinny prokázat, ať již z pohledu požadavků hmotného práva, či úpravy procesní. V této, obecné, rovině proto považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na část

odůvodnění napadeného rozsudku (strana 3 a 4), kde je krajským soudem podán příléhavý výklad povinnosti daňového subjektu v rámci dokazování v daňovém řízení. Nad tento rámec lze poukázat na základní judikaturu v této oblasti, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, publikovaný pod č. 1022/2007 Sb. NSS (kde je zdůrazněna prioritní povinnost daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí), rozsudek ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 – 102, dostupný na www.nssoud.cz (k povinnosti daňového subjektu dostatečně identifikovat navrhované důkazy), rozsudek ze dne 13. 4. 2006, č. j. 3 Afs 12/2003 – 277, publikovaný pod č. 666/2005 Sb. NSS (k rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt) či rozsudek ze dne 8. 11. 2007, č. j. 5 Afs 172/2006 – 115, dostupný na www.nssoud.cz (k neexistenci povinnosti daňového subjektu dokazovat skutečnosti, které sám netvrdí). Pokud jde o ústavněprávní rámec dokazování v daňovém řízení, lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 (dostupný na www.nalus.usoud.cz); zde se Ústavní soud vyslovil k ústavní konformnosti úpravy dokazování zakotvené v daňovém řádu.

Samotné uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o DPH je právem, nikoliv povinností daňového subjektu. Pokud tedy chce daňový subjekt tohoto práva využít, musí být připraven prokázat existenci podmínek v citovaném ustanovení uvedených. V rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 2 Afs 6/2004 - 67, (dostupném na www.nssoud.cz) zdejší soud dospěl k závěru, že „nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (...) vzniká za současného splnění dvou podmínek: první z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k dosažení obratu za vlastní zdanitelná plnění a že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obratu“. Jestliže tedy daňový subjekt svůj nárok neprokáže, resp. neodstraní důvodné pochybnosti správce daně o splnění podmínek § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, nemůže benefitu tohoto ustanovení využít. Tvrdí-li stěžovatel, že daňové orgány jeho důkazní břemeno v této věci pojali nepřipustně extenzivně, a jejich požadavky na další doložení rozhodných skutečností jsou výrazem jejich libovůle, je nutno poukázat na § 31 odst. 9 daňového řádu dle kterého je daňový subjekt povinen prokazovat pouze ty skutečnosti, které uvádí v daňovém přiznání, a ty skutečnosti, k jejichž prokázání byl (v odůvodněných pochybnostech) vyzván správcem daně. V projednávaném případě byl výrazem této povinnosti požadavek na prokázání, že údaje uvedené na příslušných fakturách (představujících se jako daňové doklady) vycházejí ze skutečného stavu věci, konkrétně pak, že stěžovatel zaplatil (byť přes prostředníka) za skutečně provedené práce poskytnuté právě společností FEBCZ, s. r. o. Jinými slovy, správce daně požadoval po stěžovateli předložení důkazů, potvrzujících, že mu bylo prostředníkem fakturováno plnění, které poskytl subjekt, jemuž prostředník práce zaplatil. Takový požadavek je zcela v souladu s požadavkem shora zmiňované hmotněprávní úpravy (§ 19 odst. 1 zákona o DPH).

Pokud jde o konkrétně o posouzení daňové uznatelnosti přefakturované ceny oprav společností KM – PRODUKT, s. r. o., zde je potřeba zopakovat, že žalovaný nepopřel samotnou existenci přijatého zdanitelného plnění (oprava a úprava technologického zařízení a objektu v Krupce), nýbrž výdaje s tímto plněním související neuznal jako daňové, pro možnost uplatnění nadměrného dopočtu daně z přidané hodnoty dle § 19 odst. 1 zákona o DPH, z jiného důvodu. Vycházel z toho, že stěžovatel neprokázal, že toto plnění fakticky poskytl subjekt (společnost FEBCZ, s. r. o.), který je fakturoval společnosti KM – PRODUKT, s. r. o. Zcela správně však vyžadoval, aby údaje uvedené na příslušných fakturách (představujících se jako daňové doklady) vycházely ze skutečného stavu věci; zde by proto muselo být prokázáno, že stěžovatel zaplatil (byť přes prostředníka) za skutečně provedené práce poskytnuté právě společností FEBCZ, s. r. o., tedy že mu bylo prostředníkem fakturováno plnění, které poskytl subjekt, jemuž prostředník práce zaplatil. Z tohoto pohledu je pak třeba nahlížet na obsah jednotlivých

svědeckých výpovědí a dalších důkazů. Pokud jde konkrétně o výpovědi svědků S., M., Ing. B. a K. mladšího, krajský soud jejich relevantní část v odůvodnění popsal. Nejvyšší správní soud zcela potvrzuje jeho názor, že tyto výpovědi jsou spíše neurčité a v některých bodech dokonce rozporné; v podrobnostech opět odkazuje na příslušné části odůvodnění (str. 4). Zde sluší poznamenat, že výpovědi byly dílem podány v souvislosti se zjišťováním daňové povinnosti stěžovatele k dani z příjmů za zdaňovací období let 2000 a 2001 (ovšem v rámci stejné daňové kontroly jako v této věci), jejich vypovídací schopnost i pro zdaňovací období prosinec 2002 (k DPH) nicméně stěžovatel nikterak nezpochybňuje. Nad tento rámec je nutné zdůraznit, že zmiňované svědecké výpovědi vskutku svědčí spíše pro závěr, že stěžovatelem deklarované přijaté práce byly skutečně provedeny, nelze z nich však dovodit, že byly provedeny právě společností FEBCZ, s. r. o., tím spíše pak za podmínek uváděných stěžovatelem. Jednotlivé výpovědi, pokud jde o konkrétní okolnosti, pak převážně směřují k osobě svědka Z., který by o nich měl mít povědomost; tento svědek však tvrzení stěžovatelů taktéž nepotvrdil (viz dále).

I výpovědi (pro věc zřejmě klíčového) svědka Z. se krajský soud v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval (str. 5). Z odůvodnění rozsudku, napadených rozhodnutí žalovaného i obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že v rámci daňového řízení v této věci se správce daně jmenovaného svědka pokusil vyslechnout 10. 5. 2005, a to za účasti stěžovatele, resp. jeho zástupce. Svědek však, s odkazem na probíhající trestní řízení, odmítl k věci vypovídat. Daňové orgány tedy vycházely z výpovědi tohoto svědka, které podal v řízeních týkajících se společnosti jejímž byl společníkem (FEBCZ, s. r. o.). Pokud jde o jejich obsah, není sporu o to, že svědek pouze potvrdil, že faktury jménem zmiňované společnosti vystavoval, avšak šlo veskrze jen o formální úkony bez věcného obsahu. Tyto skutečnosti stěžovatel nepopírá. Správce daně si následně opatřil též výpověď tohoto svědka podanou v rámci trestního řízení vedeného proti jeho osobě (protokol z 25. 8. 2004), která tyto skutečnosti potvrzuje. Z uvedeného má Nejvyšší správní soud zřejmé, že argumentace stěžovatele v kasační stížnosti je zcela lichá a zavádějící. Především je nutno upozornit, že v rámci daňové kontroly prováděné v nyní projednávané věci byl učiněn pokus o výslech svědka Z., a to při plném respektování procesních práv stěžovatele. Pokud využil svého ústavně zaručeného práva nevypovídat, správci daně nic nebránilo provést ve věci další šetření, neboť z tohoto procesního úkonu nebyly relevantní skutečnosti zjištěny. Na tomto místě sluší podotknout, že daňové orgány nemají legitimní prostředky k tomu, jak svědka, odvolávajícího se na právo nevypovídat (§ 8 odst. 2 daňového řádu), k výpovědi donutit. Pokud jde o samotnou použitelnost těchto výpovědí, zde lze odkázat především na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119 (publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS), dle kterého *„listiny, z nichž je patrný obsah výpovědi svědků podaných v jiných řízeních o právech a povinnostech než v daňovém řízení, v němž má dotyčná listina sloužit jako důkaz, mohou být podkladem pro rozhodnutí, není-li to na úkor práva daňového subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky, byly-li poráženy i v jiných ohledech v souladu se zákonem a dostaly-li se do sféry správce daně zákonným způsobem (§ 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Uvedené listiny musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravidla výslechem dotyčných svědků“*. Ze shora popsaných skutečností je zřejmé, že daňovými orgány použité výpovědi svědka Z. z jiných daňových řízení a z řízení trestního byly použity v intencích zde vysloveného právního názoru a Nejvyšší správní soud se tak shoduje s názorem krajského soudu, že daňové orgány nepochybily, pokud protokoly o výpovědi svědka podané v jiných řízeních (které jsou navíc veřejnými listinami) použily pro potřeby dokazování v této věci. Argumentace stěžovatele, že ve vztahu k těmto výpovědím nemohl uplatnit svá procesní práva (účastnit se při tomto procesním úkonu a klást svědkovi otázky) by mohla mít naději na úspěch jen za situace, pokud by se tímto způsobem daňové orgány vyhýbaly provedení téhož důkazu v rámci probíhajícího daňového řízení; o takový případ však, z důvodů výše popsaných, evidentně nešlo. Za splněnou lze konečně považovat i

v citovaném judikátu zmíněnou podmínku seznámení se daňového subjektu s takto opatřenými důkazy. Jakkoli stěžovatel svou argumentací směřuje k tvrzení, že obsah těchto výpovědí byl pro něj překvapivý a neměl možnost na ně kvalifikovaně zareagovat, i tato tvrzení vyvrací obsah správního spisu. Existence těchto svědeckých výpovědí, coby důkazních prostředků použitých v daném daňovém řízení, musela být stěžovateli zřejmá, a to včetně jejich obsahu. Zde lze poukázat na průběžné protokolární seznamování stěžovatele s dosavadními výsledky dokazování i na zprávu o daňové kontrole. Stěžovatel měl tedy možnost se s jejich obsahem seznámit a zareagovat na ně, a to např. i navržením nových důkazních prostředků, které by skutečnosti z těchto protokolů vyplývající rozporovaly. Otázku vyhodnocení všech výpovědí svědka Z. lze tedy uzavřít konstatováním, že krajský soud postupoval zcela v intencích zákonné úpravy i judikatury zdejšího soudu.

Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud stěžovateli vytýkané důvody nezákonnosti napadeného rozsudku neshledal. Nezbylo mu proto, než kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu